

Vestitorul numelui lui Iehova

15 August 1932

Numărul 16

Vestirea numelui lui Iehova

Partea a 6-a

„Dați slavă lui Dumnezeu, a cărui măreție este în Izrael și a cărui putere este în ceruri”.

Psalm 68: 34.

IEHOVA este Cel Alotputernic, Cel prea Înalt, și Dătătorul tuturor lucrurilor bune. Toți aceia, care primesc viața trebuie să învețe, să creadă și să primească pe întreg adevărul acest mare. Cei îndărătlivi vor fi siliți, ca să audă vestirea acestor adevăruri mari, și dacă se codese să-i dea atenție și ascultare, atunci răspunderea va trece pe capul lor. A șosit timpul când membrele ramășiței, care sunt martorii lui Iehova, trebuie să vestească adevărurile aceste mari, împlinindu-și astfel datorințele lor față de Iehova și păstrându-și neprihănirea înaintea lui. Pentru aceasta se adresează psalmistul în acest psalm (68:28) către clasa servilor credincioși ai lui Dumnezeu; el spune: „Dumnezeul tău te-a făcut puternic. Întărește, Dumnezeule, ceea ce ai făcut pentru noi”.

În timpul de față Iehova a poruncit clasei servului său, să stea în serviciu din toată puterea sa, pentru aceasta ea trebuie să-l iubească din toată inima; nu aceasta este însă lucrul principal ce este exprimat de psalmist în versul acesta. După traducerea lui Rotherham, textul așa se prezintă: „Tăria, o Dumnezeule, pe care ai făcut-o să lucreze pentru noi”. Aceasta arată, că toată recunoștința pentru adevăr și pentru lucru, ce s'a făcut pentru a vesti allora adevărul, și tot ceea ce s'a executat și este încă de făcut, trebuie să se datorească lui Iehova Dumnezeu și ne anumitor creaturi. Lucrul acesta meritu să se repete în Scriptură, accentuând astfel importanța ei, și că pentru poporul uns al lui Dumnezeu este de foarte mare importanță să aibă în vedere aceasta, și să se conformeze. Stă scris: „Dar nouă Doamne, tu ne dai pace, căci tot ce facem noi, tu împlinești pentru noi”. (Isaia 26:12). Aceia, care au primit chemarea pentru împărăție, și li s'a dăruit o cunoștință a împărăției și care se cugețau cumpătat, aceia se vor feri ca să cinstescă oamenii pentru adevăr și pentru lucrarea făcută în legătură cu adevărul; dacă unii ca aceștia de fapt sunt consacrați pe deplin lui Iehova, atunci orice merit și toată onoarea pentru adevăr și rezultatul îl vor atribui lui. „Fie peste noi bunăvoința Domnului, Dumnezeului nostru! Și întărește lucrarea mâinilor noastre, da, întărește lucrarea mâinilor noastre!” (Psalm 90:17). Toți aceștia vor aprecia cum se cuvine cuvintele lui Isus, că ceea ce este înălțat înaintea oamenilor, este ariciune înaintea lui Dumnezeu Cel Prea Înalt.

Pe timpul lui David, Dumnezeu a scos din seminția lui Iuda clasa împărătească pentru Izrael; el a așezat pe David pe tronul lui Dumnezeu, pe muntele său sfânt în Sion, ilustrat prin chivotul legământului așezat acolo. (1. Cronica 14:2; 16:1). Dumnezeu a pus la cale pentru noi, poporul lui uns în timpul prezent, nașterea copilului bărbat a împărăției; el a așezat pe regele său în Sion pe muntele său sfânt, și regele, Isus Cristos, dela venirea lui la templul său, toate interesele împărăției, ilustrate prin toată avuția lui, le-a încredințat în mâinile „servului său credincios și înțelept”. Clasa servului trebuie să fie mărită, și să se lupte înainte în puterea și tăria Domnului. Pentru aceasta se roagă clasa servului, cum se arată în psalm, pentru dezvoltarea împărăției și a intereselor împărăției pe pământ. Iehova îi dă putere, cum stă scris: „El va face ca domnia lui să crească, și o pace fără sfârșit va da semințiului de domnie al lui David și împărăției lui, și o va sprijini prin judecată și neprihănire; acum și'n veci de veci; iată ce va face Iehova Domnului oștirilor”. — Isaia 9:7.

„Pentru templul tău cel din Ierusalim, aduceți regii daruri”. (Vers. 29, după trad. Titulescu). În timp ce cortul întrunirii era în Ghibeah, pe o colină în Izrael acolo au jertfit darurile lor de jertfă (1 Cronica 16:39—42). Pe vremea, când cântecul acesta de psalm a fost scris și cântat, chivotul legământului era în cort sus pe muntele Sion în Ierusalim, unde David a lăsat să se așeze. Aceasta ne face să credem, că templul adevărat al lui Dumnezeu nu a fost zidit mai de vremea că 1918, când Domnul Isus a venit și a viața pe sfântii credincioși adormiți și i-a introdus în Sion. De atunci începând trebuia să înceapă lucrările lui Iehova și să fie cântat în lung și în latul nașionilor, ba chiar și în auzul domniilor lor în prezent. Acesta este motivul, că pentru clasa servului la cale cu atâta putere lucrul marturiei din 1918 și îndeosebi dela 1922.

Cine sunt deci „regii”, cari li aduc daruri, cum se spune în versul douăzeci nouă al psalmului? Desigur nu regii organizației, deoarece aceștia nu fac așa. Acesta este motivul, că în psalmul acesta trebuie deci să se refere la regii

brele rămassei, care împreună cu Isus Cristos sunt unși pentru împărăție. Această deosebită este sprijinită de Apocalips 21:21 unde spune: „Și împărății pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea”, membrele clasei rămassei credincioase sunt în egământul pentru împărăție, și aduc caun dăruiri Domnului, întrucât se predau ca niște sacrificii vii, ca să aducă laude și preamăriri numelui și împărăției Celui Prea Înalt. Daruri de altă natură nu se puteau aduce în templu. Faceți jurminte [făgăduințe solemne] Domnului, Dumnezeului vostru, și împliniți-le! Toți cei ce-l înconjoară, să aducă daruri Dumnezeului celui înfricoșat. El frânge mândria domnitorilor. El este înfricoșat pentru împărății pământului”. — Psalm 76:11, 12.

Poporul lui Dumnezeu multă vreme a fost persecutat, împrăștiat și jumulit, iar acum suntem în ziua aceea, pe care Domnul a făcut-o pentru noi săi, și i-a adus în locul siguranței. „În vremea aceea se vor aduce daruri de mâncare Domnului oștirilor. De poporul cel tare și puternic, de poporul cel înfricoșat de la începutul lui, nou și puternic care zdrobește totul, și a cărui țară este lațată de râuri: vor fi aduse acolo, unde locuște Numele Domnului oștirilor, pe muntele Sionului”. — Isaia 60:7.

Inspăimântă fiarele sălbatice.

3. Versul treizecilea spune: „Inspăimântă fiara din trestii, ceata taurilor, cu viteii popoarelor; calea în picioare pe cei ce își pun plăcerea în argint! Hăpărește popoarele cărora le place să se bată”. „Fiarele din trestii” se referă fără îndoială la organizarea lui Satan, reprezentat prin crocodilul din râul Nil. (Vezi Ezechiel 29:3). Aceste fiare reprezintă indeosebi clasele comerciale și militare a organizației lui Satan, cari mănăușe afacerile bănești a națiunilor de pe pământ, căutând să mențină buză de aur, ca astfel cu mai multă ușurință să slăbăvească comerțul și pe oameni să-i lăsa în apăsare. Această oaste nelegiuită și tovarășii lor de legământ ar nimici pe poporul uns al lui Dumnezeu, dacă Domnul nu l-ar ocroti și păzi. Fiarele sălbatice reprezintă pe Satan în năzuința sa întru împiedecarea vestirei numelui și a împărăției lui Dumnezeu. „El mi-a arătat pe marele preot Tostu, stând în picioare înaintea sngerului Domnului, și pe Satana stând la dreapta lui, ca să-l parască. Domnul a zis lui Satan: Domnul să te mustre, Satano! Domnul să te mustre, el care a lăsat Ierusalimul! Nu este acesta un tăciune scos din pământ?” — Zaharia 3:1, 2.

Domnul este invitat să mustre pe Satan, și să ilustreze mișunarea aceasta de „fiare”, și să arate că-i sunt bine plăcute darurile și sacrificiile pe care Domnul le-a pus în gură ei. — Isaia 60:7.

fiare”. Insa lecția cea mai aspră le va fi dată în războiul cel mare al Armagedonului, când pedeapsa pentru ei va fi dăunătoare. Textul vorbeste despre „mulțimea taurilor”. Aceștia sunt asemenea taurilor din Basan, și începue pe organizația suspritoare, nelegiuită a lui Satan, pe care Domnul are s'o nimicească, și despre care profetul scrie: „Căci Domnul ține un praznic de jertfe la Boțra, și un mare măcel este în țara Edomului. Bivolii cad împreună cu ei, și boii împreună cu taurii; țara lor se adăpă cu sânge, și țarina se umple de grăsime”. (Isaia 34:6, 7). Taurii aceștia au persecutat pe unșii lui Dumnezeu și au căutat să-i nimicească. În armonie cu aceasta stă scris: „Mulțime de tauri sunt împrejurul meu, niște tauri din Basan mă înconjoară”. (Psalm 22:12). Insa taurii aceștia în curând vor înghiți praful.

4. În versul treizeci spune mai departe: „Ceata taurilor cu viteii popoarelor”. Schlachter și Rothham spun: „Între viteii popoarelor”, și se pare să fie mai în armonie cu faptele. Puternicit organizarea lui Satan împung, strălătorește și mănăușe pe poporul de rând, care este asemănat aici cu niște vitei în mijlocul a niște tauri răi. Poporul de rând este apăsat teribil, este pe jumătate infometat, și tremură de frig, trebuie însă să aude vestea despre împărăția lui Dumnezeu, care este singura speranță pentru ei. Trebuie să li se spună, că poporul de rând, nu mai trebuie să se teamă de acești tauri răi după războiul Armagedonului, deoarece atunci nu vor mai fi tauri, care să mănăușe și să asuprească pe popor. Cece acum aude vestea Domnului, și se purtă de partea lui Iehova, pot să nutrească nădejde, și să exprină lucrul profetului lui Dumnezeu, „să se desvolte la niște vitei grași, bine arătați”. Dar pentru voi care vă temeți de numele meu, va răsați soarele neprăhădării, și lămădurea și sunt aripile lui; veți ieși și veți sări ca vitei din grajd”. (Malachi 4:2). Viteii din grajd sunt înghiți curăți și frumoși; aceasta abată, că popoarele de pe pământ trebuie să se curățească și să stea pe picioare pe partea Domnului și să se pregătească, ca să pășească pe „calea” ce conduce la împărăția lui Dumnezeu.

5. Cuvintele: „ca să se supună cu plăci de argint” (trad. Nițulescu), în traducerea engleză sună: „călând în picioare piese de argint”. Cuvintele acestea asemenea se referă la organizația lui Satan, și anume la cei ce sunt înalțați în această organizație. Ei nu iau în seamă nici nu prețuesc ceea ce este ilustrat prin argint. Ei au călcat argintul în picioare, atât literal, cât și de fapt, când s'au bazat numai pe aur; și acumă seceră unele urmări a purtării lor egoiste. În Scriptură argintul simbolizează sau preumbruste cuvintele dumnezești a adevărului. Taurii puternici disprețuesc aceste adevăruri și în închinarea lor obraznică le calcă în gunoi. Numai nu de mult s'a adus cuvântul Domnului despre Iehova și împărăția sa înaintea unei oști mari de îndăosebi înaintea preoților și altor părți a orga-

nizației lui Satan, și mulți dintre acești „cu cap de taur” în mod literal au călcat adevărul în picioare. Ca niște porci au călcat în picioare adevărurile prețioase ale Domnului, și apoi s’au întors spre martorii lui Iehova, ca să-i sfășie. (Matei 7:6). Urmașii lui Isus Cristos înainte de venirea lui la templul său nu puteau să prezinte adevărul acestor „porci”, cum se întâmplă astăzi; azi însă este ziua de judecată a lui Dumnezeu. Cristos este în templul său să facă judecată, și Dumnezeu a poruncit, că acestora trebuie să li se transmită o veste a scopului său, de a-i mătura de pe pământ. — Isaia 61:2; Ezechiel 3:4, 11.

„Cei ce au poftă de război”

Cuvintele subtilului arătat aici, constituie partea din urmă a versului treizeci a psalmului, și de asemenea se referă la organizația lui Satan, dar nu se referă la războaie, care se poartă între națiuni, ci la războiul, pe care organizația lui Satan îl poartă împotriva Sionului, organizația lui Dumnezeu; membrele Sionului care petrec acum pe pământ, au primit porunca, ca să facă cunoscut numele lui Iehova. Satan conduce războiul acesta, pentru nimicirea rămășiței lui Dumnezeu. (Apocalips 12:17). Cei ce au poftă de război, necesarmente trebuie să cuprindă în sine pe „omul fărădelegii”, pe „fiul pierzării”, pe clasa „servului rău”, cari prin vorbe cu făle, înșelăciune, răuvorbiri și minciuni stăruiesc în aceea, ca să atace pe rămășița. Felul lor de a vorbi este bland, cuvintele lor sunt ca uleiul, însă inima lor este plină de fântane; și ei înconjoară prada lor cu toată blândețea, ca și tigrii cu picioarele lor captușite, până ce li se prezintă ocazia, ca să sfășie și să zgărie. „Gura lor este dulce ca smântână, dar în inimă poartă războiul; cuvintele lor sunt mai alunecoase decât untdelemnul, dar când ies ele din gură, sunt niște săbii”. (Psalm 55:21). Această oaste de dușmani este împotriva lui Dumnezeu, împotriva împărăției, împotriva lui Cristos și pe lângă aceasta și împotriva rămășiței lui Dumnezeu, și este o parte a organizației lui Satan, pe care Dumnezeu vrea s’o nimicirească. Mai cu seamă activitatea „omului fărădelegii” este asemenea activității lui Satan, a părintelui său, întrucât folosește la amăgire și înșelăciune, și vestește în public, că este pentru Dumnezeu și pentru poporul lui Dumnezeu, și în care timp se silitește cu putere, să ia parte la o conspirație împotriva poporului lui Dumnezeu, și caută în același timp să suprime ceea ce Domnul a prevăzut să facă prin înșii săi de pe pământ.

Căutând spre Sion.

Psalmistul descrie apoi oamenii, cari au ieșit din lume, a cărei icoană era Egiptul. Versul treizeci și unu sună: „Cei mari vin din Egipt; Etiopia pleargă cu mâinile întinse spre Dumnezeu”. În locul „cei mari” Schlachter folosește cuvântul „djs-

inșii” și Rotherham spune „trimiși înalt”. Cuvintele acestea prea potrivit se pot aplica la unii că aceia, cari au făcut parte din lume, însă au fost scoși afară din ea: la oameni, cari au stat sub organizația lui Satan, însă nu au făcut parte din clasa oficială a acestei organizații. Domnul a lăsat prin profetul Isaia să se scrie următoarele cuvinte despre aceia clasă de oameni care au fost supuși domnitorilor organizației lui Satan, însă după Armaghedon caută să vină la Iehova și să se alătore organizației sale: „Atunci Domnul se va descoperi Egiptenilor, și Egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea. Vor aduce jerfe și daruri de mâncare, vor face juruințe Domnului și le vor împlini. Astfel Domnul va lovi pe Egipteni, îi va lovi dar îi va și vindeca. Ei se vor întoarce la Domnul, care îi va asculta și-i va vindeca. În aceeași vreme va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria: Asirienii se vor duce în Egipt și Egiptenii în Asiria, și Egiptenii împreună cu Asirienii vor sluji Domnului... Domnul oștirilor îi va binecuvânta și va zice: Binecuvântat să fie Egiptul, poporul meu, și Asiria, lucrarea mâinilor mele, și Izrael moștenirea mea!” — Isaia 19:21—25.

Se pare a fi sigur, că împlinirea acestei profeții va avea loc după Armaghedon. Puterile de luptă ale lui Satan nu-și vor da seama, că oastea puternică a lui Iehova este prea tare pentru Satan și oștile sale, și pentru aceasta nu vor căuta împăciuire. (Luca 11:31, 32). Toate părțile a organizației lui Satan trebuie să bea din „paharul vinului mâniei” a lui Iehova. (Jeremia 25:19—26). Aceasta se referă îndeosebi la partea oficială a guvernării sau națiunii lor.

Cu cuvintele amintite mai sus psalmistul se referă la oamenii din Egiptul și Asiria simbolică, cari cu toate că stau sub mâna apăsătoare grea a organizației lui Satan, totuși nu simpatizează cu ea, îndeosebi nu sunt în armonie cu aceia din organizația dușmană, cărora li este o plăcere deosebită ca să se lupte împotriva poporului lui Dumnezeu. Sunt azi pe pământ milioane de oameni, și între ei sunt unii, care stau mai presus decât alții în oastea lor. Deci acești „trimiși înalt” să fie reprezentanții celor săraci și asupriți, cari din partea reprezentanților oficiali ai lui Satan prin stăpânirea nelegiuită au fost tratați rău. Chiar în timpul de față mulți săraciși literal și spiritual, își înlind mâinile după literatura, care le dă știre despre Iehova Dumnezeu și despre împărăție, așa este de pildă Germania o țară dintre cele mai asuprite a „creștinătății”; și în țara aceea, unde domnește atâta suferință și apăsare, cu toate acestea într-o singură săptămână pe la sfârșitul anului 1931, au fost răspândite între popor 1.156.941 broșuri „Împărăția — Speranța lumii”.

După Armaghedon, organizația alăturată a lui Satan va fi nimicită cu totul, și taurii și cei ce au poftă de război vor zăcea morți la pământ, poporul de rând va cunoaște, că mâna lui Iehova a făcut lucrul acesta înfricoșător, și în armonie cu profetia rostită de psalmist, „trimiși înalt” vor

vremea aceea vor veni din Egipt, și poporul va căuta calea către Sion. (Ieremia 50:5). Membrele clasei rămășiței, care vor mai fi rămași pe pământ, din îndurarea lui Dumnezeu vor avea privilegiul, să le dea ajutor prețios acelor, care vor căuta calea ce duce la Sion.

Invitare.

¹⁷ „Cântați lui Dumnezeu împărățiile pământului, și lăudați pe Domnul!” (Vers. 32). Martorii lui Iehova, cari ascultă de poruncile sale, avertizează pe popor și îl invită, ca să fugă din organizația lui Satan și să ia parte la lauda numelui lui Iehova. (Psalm 2:10, 12). Domnitorii pământului se codesc să asculte de avertismentul acesta, și nu vreau să ia parte la cântecul de laudă spre cinstea lui Iehova. Aceasta este adevărat îndeosebi cu privire la conducătorii religioși înalți, preoții, și mai marii turmei lor și unii, care ar dori să țină laolaltă turma în scopuri egoiste. Acest al treizecizeșoilea vers al psalmului 68 este o dovadă pe mai departe a faptului, că vestea de avertisment și de mărturie prin martorii lui Iehova trebuie să se pună domnitorilor de pe pământ, precum și poporului de rând.

¹⁸ Domnii trufași, îndrăzneți și asprii, vor merge înainte pe calea lor nelegiuită, și numai cei cu simț bun dintre poporul de rând se vor pune de partea lui Iehova. Domnul arată poporului său înainte în cuvinte exprimate clar, că ce se va întâmpla. Se știe însă, că lucrul mărturiei și a avertizării nu se face după ceva înțelepciune omenească, ci a fost orându-l și hotărât de Domnul, și trebuie să se facă după voia lui. Rămășița credincioasă face aceasta cu inima plină de bucurie, deoarece este voia expresă a lui Dumnezeu, și aduce justificarea numelui său. Ea invită pe domnitorii și popoarele de pe pământ, ca să întoneze cântarea, și merge înainte cu ea până când Domnul va declara lucrul gata.

Tronul un car de luptă.

¹⁹ Ziua eliberării a sosit; și este timpul de lucru. Rămășița care vede prosperarea împărăției glorioase, cântă „celui ce călătorește pe cerurile cerurilor veșnice! Iată că se aude glasul lui, glasul lui cel puternic” (Vers. 33). Iehova nu șade acum pe un tron așezat, ci psalmistul îl descrie cum călătorește pe carul lui de tron, și conduce organizația lui. Pe carul acesta de luptă călătorește, ca să stea împotriva atacului organizației dușmane, care este mobilizată pentru războiul Armagedonului. Iehova nu vine singur. El călătorește pe „cerurile veșnice” (Cornilescu), „cerurile din vechime” (Nifulescu). Satan conduce o oaste de trădători sau răsculători împotriva lui Dumnezeu. Inșă nu toate cerurile s-au răsculat împotriva lui Dumnezeu; dimpotrivă sunt miriade oști cerești, cari au rămas credincioși și statornici, și cari din timpuri din vechime și-au zăstrălat călătoria înaintea lui Dum-

nezeu, și aceștia fac parte din armata sa. Iehova călătorește pe „cerurile cerurilor”, prin care fără îndoială se face aluzie la partea cea mai importantă sau înaltă a organizației lui Iehova, anume la Isus Cristos. Regele măririi. Deoarece Cristos preumbrat prin Melchisedec, este primul funcționar al lui Iehova și preot după ordinul lui Melchisedec, astfel este capul „cerurilor veșnice” (din vechime). (Proverbe 8:22-30. Iehova călătorește peste toate, deoarece el este Cel Prea Înalt, pentru că Dumnezeu este capul lui Cristos. — 1 Corinteni 11:3.

²⁰ „Iată că se aude glasul lui, glasul lui cel puternic!” Este vestea de avertizare și strigătul de luptă. „Neamurile se frământă, împărățiile se clatină, dar glasul lui răsună, și pământul se topește de groază”. (Psalm 46:6. Strigătul de luptă aduce spaimă între dușmani, deoarece aceasta înseamnă nimicirea dușmanului. „Domnul va răeni de sus; din locașul lui cel sfânt va face să-i răsună glasul; va răeni împotriva locului locuinței lui; va striga ca cei ce calcă în leaze, împotriva tuturor locuințelor pământului”. — Ieremia 25:30.

²¹ El face să răsună strigătul de avertisment chiar înaintea bătăliei celei mari a Armagedonului. Iehova folosește acum uneltele sale, pe care le-a uns și în gura căroro a pus cuvintele sale, ca să vorbească sau să dea în știre cuvintele sale, și în înțelesul acesta fac ei să răsună glasul sau vestea lui Iehova. Domnul din an în an a întărit puterea vestei sale, lăsând să fie răspândită mai departe în popor; și aceasta a făcut-o prin năzuințele slabe sau mâinile marturilor săi, căroro le-a dat putere la aceasta. Ingerul principal al lui Iehova, ca reprezentant și îngrijitor principal, conduce armata lui puternică, care nu este vizibilă pentru oameni, însă care contribuie la chemarea puternică a lui Iehova, și glasul acesta puternic se cunoaște azi de credincioși. (1 Te-salonicensi 4:16). Bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic vine în grabă. Lasă să fie toți avertizați.

Atotputernicul.

²² Nici o putere (stăpânire) nu se folosește pe drept, dacă nu provine de la Iehova Dumnezeu. El este Atotputernicul, pentru aceasta spune psalmistul: „Dați slavă lui Dumnezeu, a cărui măreție este peste Izrael, și a cărui putere este în ceruri”. (68:34). Rămășița unsă face lucrul acesta acum. Ea spune acum: „Căci Domnul Dumnezeu este stâncă veacurilor”. (Isaia 26:1). Împărății de pe pământ dimpotrivă, după sfatul preoțimeii, a funcționarilor religioși ai organizației lui Satan, s-au asociat într-o Ligă a Națiunilor, și se sprijinesc pe ea și pe mintea ageră a oamenilor, așteptând, când în felul acesta lumea suferindă și nedumerită va scăpa din starea ei mizerabilă de azi. Acești mândrii și sumeți ar dori să rămână în veci, însă ei vor cădea cu siguranță. Inșă cei cu minte vor atribui Dumnezeului Atotputernic toată puterea și lăria. „Fiii lui Dum-

nezeu, dați Domnului, dați Domnului slavă și cinste!" (Psalm 29:1). Ce fără minte și nebuni sunt aceia, cari afirmă, că cunosc pe Dumnezeu și îl iubesc, și cu toate acestea stăruiesc pe lângă aceia, ca să cinstească, să laude și să înalțe pe oamenii. „Turnul de Veghere” este scris și publicat de mână omenească, însă nici un singur cuvânt al adevărului publicat în „Revistă” nu este meritul căruia om. Iehovă Dumnezeu este acela, care a dat cuvântul său vestea sa, și care a nădit pe poporul său cu hrană trebuincioasă. Nici unul din rămășița adevărului credinciosă a lui Dumnezeu nu va vorbi în felul după cum urmează: „Fără îndotăla fratele Iacob care este foarte înțelept a scris articolul acesta în „Revistă”; el de fapt este un om mare! Nu mă înșel de loc, deoarece știu, că el a scris articolul, pentru că cunosc bine felul lui de exprimare”. Nici unul din poporul lui Dumnezeu să nu-și permită astfel de cugete nebune. Acum este timpul pentru un studiu serios și o activitate serioasă cu privire la cuvântul lui Dumnezeu. Cei cari în timpul trecut au căzut în urma mândriei și preamăririi de oameni, ar trebui să servească ca un avertisment tuturor aceluia, care afirmă că servesc acum pe Dumnezeu, să se poarte cu umilință și blândețe înaintea lui Dumnezeu. Isus a refuzat, să fie allora recunoscător pentru adevăr, afară de Iehovă Dumnezeu. Toți credincioșii de acum vor proceda exact așa ca el. „A cărui măreție este peste Izrael”. Iehova dădu poporului său de legământ numele Iesurum, ce înseamnă „adevărul”. „Nimeni nu este asemenea Dumnezeului lui Iesurum, trece pe ceruri într’ajutorul tău, și întru mărirea sa pe nori”. (5 Moise 33:26). „Izrael” din textul acesta se referă la Cristos, și nimeni nu este asemenea Dumnezeului lui Cristos. Rămășița credincioasă înțelege aceasta, și o vestește cu bucurie. Iehova călătorește măiestros acum, și măreția lui este peste toate celelalte, chiar și peste a lui Cristos, și pentru aceasta vorbește Cristos despre el, ca despre Regele eternității, Dumnezeu și Regele meu. Acum, când Iehova a venit la templul său, și pe rămășița credincioasă a acoperit-o cu umbra mânilor sale, prin măreția sa asigură Izraelului lui Dumnezeu un scut deplin, pentru aceia a răsărit asupra la măreția lui Dumnezeu. Pentru aceasta se spune în psalm: „Dați slavă lui Dumnezeu, a cărui măreție este peste Izrael”. (Psalm 68:34). Iehova vorbește despre cei sfinți ai lui, ca despre ai lui cari „se bucură cu mândrie”. (Isaia 13:3). Izraelul lui Dumnezeu de pe pământ, clasa servilor săi credincioși vestește cu bucurie numele său și se bucură de acest lucru.

²¹ Partea ultimă a versului treizeci și patru sună: „și a cărui putere este în ceruri”. Aceasta înseamnă, că el stă înalt peste toate puterile, și nu este nimeni asemenea lui. „Uită-te spre ceruri și privește! Vezi norii cât de sus sunt față de tine?” (Iov 35:5). „Poți tu să întinzi cerurile ca el, tari ca o oglindă turnată?” (Iov 37:18). Adevărata concluzie din cuvintele: „puterea lui este în nori”

sau în cerul cu norii, este evident, că demonstrația cea mare a puterii lui Iehova va avea loc într’un cer acoperit cu nori, și va fi observat de toate creaturile. Norii închipuiesc prezența Domnului. Iehova va fi prezent la Armaghedon, fiind reprezentat prin Isus Cristos, funcționarul lui suprem împunericit. De necesitate Armaghedonul va fi o demonstrație răsunătoare a puterii lui Iehova, ca toate creaturile să poată vedea și recunoască, că Iehova Dumnezeu este acel, care duce la îndeplinire acțiunea aceasta minunată și înfiorătoare.

²² Pentru sprijinirea acestei deduceri servește Apocalips 1:7: „Iată că el vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce l-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina lui! Da. Amin”. Cuvântul grecesc tradus aici cu „a vedea” înseamnă după cum arată autorități de încredere, „cu ochi deschiși ce privește adânc, a privi ceva lucru însemnat”. „Lucrul său străin” amintit de profet va oferi o priveliște minunată și ciudată. (Isaia 28:21). Fapta aceasta străină, după cum arată Scriptura va avea loc în Armaghedon. După aceia vor recunoaște oamenii, că rămășița credincioasă reprezintă „picioarele aceluia” căruia i-au ajutat să fie străpunși împreună; și toate popoarele de pe pământ se vor boci și se vor lăngui din pricina lucrurilor înfiorătoare și deosebite, pe care le vor vedea apoi. Iehova spune prin profetul său: „Norii au turnat apă cu găleata, lunetul a răsunat în nori, și săgețile tale au zburat în toate părțile. Tunetul tău a izbucnit în vârtej de vânt, fulgerile au luminat lumea; pământul s’a mișcat și s’a cutremurat”. — Psalm 77:17, 18.

²³ Poporul din zilele lui Noe a preumbrat în mod simbolic ziua cea mare și înfricoșătoare a Atotputernicului Dumnezeu, și potopul acesta a fost o ilustrație a puterii lui Dumnezeu în nori. „Când a pironit norii sus, și când au țâșnit cu putere izvoarele adâncului”. (Proverbe 8:28). Deci este o concluzie cuminte, că în lupta Armaghedonului, se va face o astfel de demonstrație a puterii lui Dumnezeu în ceruri, încât toți se vor spăimânta. „A plecat cerurile și s’a pogorit: un nor gros era sub picioarele lui. Călătoria pe un heruvim, și zbură venea plutind pe aripile vântului. Intunerecul și-l făcuse învelitoare, iar cortul lui împrejurul lui erau niște ape întunecoase, și nori negri. Din strălucirea care se resfrângea înaintea lui ieșiau nori, cari aruncau grindină și cărbuni de foc”. (Psalm 18:9—12). Așa se va dovedi prezența Domnului în nori sau în ceruri în timpul strămtorării celei mari, și toți ochii din lume o vor vedea, și toate semințiile de pe pământ se vor boci.

Infricoșat.

²⁴ Psalmul (68) se încheie cu cuvintele versului treizecișicinci: „Ce infricoșat ești Dumnezeule, din locașul tău cel sfânt! Dumnezeu al Izrael, din poporul său țârie și mare putere. Binecuvântat să fie Dumnezeu”. Iehova Dumnezeu a venit acum la locul său sfânt, în locașul său scump.

pe Sion, și textul acesta dovedește, că venind de acolo, se va descoperi în războiul Armaghedonului prin fapte pricinuitoare de spaimă, prin așa fel de fapte, că fac să se ridice perii din cap, cum s'a întâmplat la unu din chinuitorii lui Iov. (Iov 4:11, 15). Cu ocazia introducerii legământului legii pe muntele Sinai, privelește văzută de ochii tuturor era atât de înfricoșată, încât toți au exclamat cuprinși de frică și groază. (Evrei 12:19). Cu ocazia sfințirii (introducerii) legământului nou, sau scurt înaintea ei, ceiace vor vedea oamenii va fi tot atât de spăimântător sau și mai groaznic decât aceia ce a fost văzut la muntele Sinai. (2 Moise 31:10). Trebuie să vină timpul, când popoarele de pe pământ vor recunoaște, că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu. „Căci Domnul cel prea înalt este înfricoșat: el este împărat mare peste tot pământul”. (Psalm 47:2). Atunci dușmanii lui Dumnezeu vor cunoaște, că el este Iehova. (Ezechiel 6:10). „Ziceți lui Dumnezeu: Cât de înfricoșate sunt lucrările tale! Din pricina mărimii puterii tale, vrăjmașii tăi te lingusec... Veniți și priviți lucrările lui Dumnezeu! Ce înfricoșat este el, când lucrează asupra fiilor oamenilor!” (Psalm 66:3, 5). Domnitorii de pe pământ trebuie să piară, în scurt înainte ce se întâmplă aceasta, vor cunoaște că mâna lui Dumnezeu este aceea, care îi înjosește. „El frânge mândria domnitorilor, El este înfricoșat pentru împărăția pământului”. — Psalm 76:12.

„Este o concluzie cu totul ne bună, a zice, că cuvântul „înfricoșat” cum se folosește în acesta și alte texte, care descriu războiul Armaghedonului, ar avea numai însemnătatea de a „însuși venerațiune”. Ezechiel aseamănă organizația pe care Iehova va conduce împotriva dușmanului, cu cea mai rea dintre națiuni. Aceasta arată, că va fi lucrul cel mai înfricoșat ce s'a văzut vreodată de ochii omenești. Profetul descrie timpul acela, ca „ziua cea mare și înfricoșată a lui Iehova”, și așa trebuie să fie. (Ioel 2:31). Profetul dă o descriere a Armaghedonului, care arată, că oamenii o vor privi cu o spaimă de nedescris. (Habakuk 3:1—14). Moise a fost înspăimântat la văzul aceluia ce s'a întâmplat pe muntele Sinai. Și privelește aceia era atât de înfricoșătoare, încât Moise a zis: Sunt îngrozit și tremur!” (Evrei 12:21). Chiar așa va fi aceasta cu rămășița muntelui Sion la războiul Armaghedonului. Aceștia vor fi cuprinși de spaimă, cu toate că știu, că sunt mântuiți prin îndurările lui Dumnezeu. Cristos Isus, funcționarul executiv al lui Iehova, va executa lucrurile aceste înfricoșate. Psalmistul spune: „Prosperă în strălucirea ta, înaintează pentru apărarea adevărului dreptății strâmbătășite, și a blândefei, și dreapta ta te va învăța lucruri înfricoșate”. (Psalm 45:4 trad. Nifulescu). „Venirea Domnului Isus” la războiul Armaghedonului, va fi deci în nori, și toți ochii se vor uita cu groază la ceiace se va întâmpla. Dumnezeu lui Israel dă putere și tărie poporului său de puterea Domnului unșii

nu ar putea sta măcar o clipă; pentru aceasta cântă: „Iehova este lăria mea și cântecul meu”. (Isaia 12:2). „Domnul este lăria poporului său, El este stâncă izbăvitoare a unsului său”. (Psalm 28:8). „In ziua când te-am chemat m-ai ascultat, m-ai îmbărbătat și mi-ai întărit sufletul”. (Psalm 138:3). Ziua bălăliei celei mari se apropie, și Iehova cheamă pe rămășița sa unsă, care formează o parte a organizației sale, și spune: „Scoală-te, scoală-te; îmbracă-te Sioane în strălucirea ta”. Iehova Dumnezeu va da putere poporului său.

„Rămășița credincioasă este aproape de sfârșitul călătoriei sale pământești. Nu peste mult va vedea descoperirea puterii lui Iehova spre curățirea numelui său. Dușmanul înaintează împotriva rămășiței cu putere disperată, și apostolul, privind îndeosebi la ziua aceasta, scrie despre ea: „Dealtfel fraților fiți tari în Domnul și în tăria puterii sale”. (Efeseni 6:10). Cei ce stau cu credincioșie și statornicie, și își păstrează neprihănirea înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să se teamă, deoarece promisiunea lui sună: „Domnul dă lărie poporului său Domnul binecuvintează pe poporul său cu pace”. (Psalm 29:11).

Lucru.

„Mult lucru trebuie să se mai facă din partea martorilor lui Iehova, pentru a face cunoscut numele și împărăția lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi așa, atunci Iehova și-ar risipi numai puterea și tăria lui la poporul său; noi știm însă că Iehova nu este risipitor. Hotărîrea sa expresivă, este ca să dea dușmanului o avertizare puternică, înainte ce nimicește pe el și pe organizația lui; pe mai departe oamenilor în general vrea să le facă cunoscut starea lucrurilor, ca astfel să cugetare bună să poată sta de partea lui și să trăiască. Lucrarea aceasta în îndurarea sa a încredinșat-o rămășiței sale de pe pământ, care este un popor ales din lume pentru numele său, ca să vestească lauda lui. Membrele rămășiței formează numai un mic număr, și lăria lor este mică. Trupește sunt slabi și sunt săraci în privința bunurilor pământești, și influența și vaza lor între oameni este foarte neînsemnată; ei sunt unși pentru serviciul lui Iehova; și el le dă putere. Apostolul Pavel s'a cugetat la lucrurile acestea și a scris: „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentruca această putere ne mai pomenită să fie dela Dumnezeu și nu dela noi”. (2 Corinteni 4:7). „Căci puterea mea în slăbiciune este făcută desăvârșită”. — 2 Corinteni 12:9).

„Nici unul dintre martorii lui Iehova să nu devină netrebnic sau să descurajeze. A fi un martor adevărat și credincios pentru Iehova, este cel mai mare privilegiu ce s'a dat vreodată creaturilor. Acest privilegiu acordat nouă este văzut într-o lumină și mai clară, dacă suntem conștienți de faptele, că Iehova a ales pe cei slabi, cari nu sunt nimic, ca să facă de rușine pe cele ce sunt ceva. (1 Corinteni 1:28). Partea noastră în

lucrarea aceasta mare este aceea, ca să predicăm evanghelia împărăției spre mărturie tuturor neamurilor. După ce lucrul va fi făcut, Armagedonul se va abate peste dușman și îl va mătura împreună cu organizația lui.

²² De mai multe sute de ani au suferit oamenii sub mâna grozavă a apăsătorului. Ziua suferinței și a asuprirei devine tot mai rea, și Satan prin reprezentanții săi caută să facă pe oameni să creadă, că toate suferințele lor vin dela Dumnezeu, deoarece au neglijat îndatoririle lor față de biserică; scopul său este acela, ca să înstreineze pe oameni dela Dumnezeu și să-i înduplece să-l blasfeme. Deaceia Dumnezeu poruncește martorilor săi să meargă afară și să spună oamenilor, că lipsurile și suferințele lor din prezent vin dela Diavol, deoarece a fost aruncat jos pe pământ și deoarece știe, că timpul său de pregătire pentru războiul hotărîtor este foarte scurt. (Apocalips 12:12). El le poruncește să pună în vedere oamenilor că Iehova este singurul Dumnezeu, și că împărăția lui a sosit; pe mai departe, că împărăția în curând va nimici pe dușman și va întemeia dreptate pe pământ.

²³ Dumnezeu de demult a pus să se scrie psalmul acesta al șasezeci și optălea, și acum arată poporului său, că ce adevăruri minunate se cuprind în el, în timp ce îl descopere acclora, cari îl iubesc. Așa nutrește el pe poporul său cu hrană deosebită și îi dă toată puterea trebuin-

cioasă, ca să execute lucrarea încredințată lui. Cu ocazia explicării acestui psalm și al adevărilor adânci cuprinse în el, zice rămășița lui Dumnezeu din îndemnul său propriu, în cuvintele cântărețului psalmului: „Binecuvântat să fie Dumnezeu!” Clasa servului credincios binecuvintează, adică laudă pe Iehova, dând în știre lumii măreția sa și numele său. Pentru ca să facă aceasta trebuie să lucreze. „Toate lucrările tale te vor lauda Doamne! Și credincioșii tăi te vor binecuvânta. Vor spune slava împărăției tale, și vor vesti puterea ta, ca să facă cunoscut fiilor oamenilor puterea ta, și strălucirea plină de slavă a împărăției tale”. — Psalm 145:10—12.

²⁴ A sosit timpul pentru justificarea numelui lui Iehova. Împărăția lui va duce la îndeplinire lucrul acesta. Lucrul din prezent, care s'a încredințat clasei servului credincios, ca martorii lui Iehova, constă în vestirea publică a numelui său și a împărăției. Punctul culminant al lucrului întreg va fi acela, că la timpul hotărît toate popoarele de pe pământ și creațiunea întreagă, de fapt tot ce are ori va primi suflare de viață, va binecuvânta și lauda pe Iehova Dumnezeu. „Gura mea să vestească lauda Domnului, și orice ființură să binecuvinteze numele lui cel sfânt în veci de veci” (Psalm 115:21). „Tot ce are suflare, să laude pe Domnul! Lăudați pe Domnul!” — Psalm 150:6.

Intrebări pentru studiul berean

§ 1. De ce însemnătate este adevărul, că Iehova este Cel prea mult și Dătătorul tuturor lucrurilor bune și desăvârșite? Cine va ajunge la o cunoștință a acestui adevăr? Ce scop servește aceasta? Care este alitudinea rămășiței cu privire la adevărul acesta?

§ 2, 3. Arată învățătura importantă pe care o conține versul 28 al acestui psalm, și că Psalmul 90:17 este în armonie cu ea. La ce se referă expresiunea: „ceiace ai făcut pentru noi” a) cu privire la Israel în zilele lui David?, b) cu privire la poporul lui Dumnezeu în timpul prezent?

§ 4, 5. Ce împrejurări erau cu privire la chivotul legământului pe vremea, când psalmul acesta a fost scris și cântat? Ce cugete se trezesc prin aceasta? Arată prin texte privitoare, cine sunt „regii cari își aduc daruri”.

§ 6. Care este poporul „împrăștiat și jumulit”? Pentru ce este referire la aceasta, ca la „un dar, adus lui Iehova, Domnul oștirilor?”

§ 9. Descrie starea, care face necesară mustrarea amintită în versul 30. Cum și când va mustra Domnul, Dumnezeu?

§ 10. În ce măsură descriu cuvintele: „Iurma taurilor cu vișei popoarelor” starea actuală a poporului de rând?

§ 11. Cine a căleat bucățile de argint cu piciorul? Cum au făcut aceasta? Pentru ce trebuie comunicat clasei acesteia adevărul?

§ 12. La cine se referă cuvintele: „Cei ce au poftă de război”? Ce război este acesta? Descrie activitatea războinică.

§ 13—16. Cine sunt „cei mari” amintiți în versul 31? În ce înțeles vor veni ei din Egipt? Ce înseamnă cuvintele: „Etiopia în grabă va întinde mâinile sale spre Dumnezeu”? Ce spune profesia lui Isaia despre acești „Egipteni” și „Asirieni”? Când și cum se va implini profeta aceasta și afirmațiunile din versul 31 al psalmului 68? În legătură cu aceasta ce este privilegiul mare a rămășiței credincioase?

§ 17, 18. Către cine se îndreaptă, cujatele din versul 17 și în ce țel va fi cântat? Ce scop servește acela, că rămășița aduce vestea aceasta de avertisment? Avea-or folos acela, că orașii se duc și în avertismentul acesta?

§ 19—21. Ce însemnătate de înfrumusețare are cuvântul „împărăția”? În ce țel va fi cântat?

vintele: „pe cerurile cerurilor din vechime?” Cum face să răsună glasul lui? Ce este rezultatul?

§ 22. Intrucât arată cuvintele: „Dați lărie Dumnezeului”, clar și lămurit existența alor două clase în timpul de față?

§ 23—25. Explică cuvintele: „puterea lui este în nori”, arătând și alte texte în legătură cu acestea.

§ 26, 27. Explică cuvintele: „Ce înfricoșal ești Dumnezeule, din locașul tău cel sfânt”.

§ 28, 29. Ce este însemnătatea cuvintelor: „Dumnezeul lui Israel este care dă lărie și putere poporului său?” Citează și alte cuvinte încurajatoare, care în zilele acestea au o aplicare deosebită.

§ 30, 31. Ce este lucrarea ce a fost incredințată mar-

rilor lui Iehova? Explică luatul în considerare numărul, puterea și mijloacele lor, extinderea lucrului de mărturie executat. Ce îndemni li se dă în lucrul acesta de apostolul Pavel?

§ 32. Descrie starea din prezent a oamenilor, care face necesar o asigurare a unei izbăviri adevărate.

§ 33. Cum se îngrijește acum Iehova de cele de lipsă rămășiței sale credincioasă? Cum primesc ei aceasta?

§ 31. Ce este deci lucrul din prezent incredințat servului credincios? Ce va fi rezultatul glorios al activității împărăției, ce încă de acum se poate cunoaște clar?

WT, din 15 Mai 1932.

Ascultare aduce aprobare

F OARTE puțin se amintește despre timpul dela nașterea lui Isus și până a ajuns la vârsta de 30 ani. La etatea aceasta a ajuns la maturitate, și cu aceasta a început activitatea lui pe pământ. Îndată a mers la Ioan, și s'a botezat în Iordan.

Ungerea este un simbol al împuternicirii sau de transmiterea puterii. Când Iehova a dorit să dea în știre, că a împuternicit pe David la slujba de rege, a incredințat pe profetul său, ca să unge pe David cu ulei. (1 Samuel 16:13). „Am găsit pe robul meu David, și l-am uns cu untdelemnul meu cel sfânt”. (Psalm 89:20). „Nathan a zis lui David: Tu ești omul acesta! Așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel: Eu te-am uns împărat peste Israel, și te-am scăpat din mâna lui Saul”. — 2 Samuel 12:7.

Oriunde Scriptura vorbește despre „unsul lui Iehova”, aproape fără excepție desemnarea aceasta se referă la domnitori sau regenți. (Psalm 2:2; Plângerile 4:20). Titlul „Mesia” ori „Cristos” înseamnă „uns”. Titlul acesta este folosit îndeosebi în legătură cu domnie.

Profetul Daniel a vorbit despre Mesia sau cel uns, ca despre „un „prinț” sau domnitor. (Daniel 9:25). Iudeii au înțeles, că titlul Mesia se referă la acela, care trebuie să domnească. Evreii au privit în așteptările lor la un rege sau domnitor, care să va elibera de sub jugul roman, și le va da o guvernare bună și dreaptă. După ce unii Evrei credincioși au auzit dela Ioan despre Isus, și l-au văzut, s'au alergat la frații lor și au zis: „Am găsit pe Mesia (în traducere: Cristos)”. (Ioan 1:41). Profetul lui Dumnezeu a mărturisit, că unsul este regele de drept al pământului, când a declarat: „M'am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii de aurilor, a venit unul ca un strălucitor domnitor”. Anunțat spre cel îmbătrânit de

zile și a fost adus înaintea lui. I s'a dat slăpânire, slavă și împărăție, pentruca să-i slujească toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile. Slăpânirea lui este o slăpânire vecinică, și nu va trece nicidecum, și împărăția lui nu va fi nimicită niciodată”. — Daniel 7:13, 14.

Prin botezul său în apele Iordanului, Isus a mărturisit în mod simbolic, că a fost gata să se supună voinței lui Dumnezeu. Dumnezeu a mărturisit acolo, că a avut plăcere de Isus. „De îndată ce a fost botezat Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s'au deschis și a văzut pe duhul lui Dumnezeu pogorându-se în chip de porumbel și venind spre el. Și din cer s'a auzit un glas, care zicea: Acesta este fiul meu cel iubit, în care îmi găsește plăcerea”. (Matei 3:16, 17) După aceea a fost uns de Iehova cu spiritul său și cu puterea sa. Dovada scripturală arată, că ungerea lui a arătat, că a fost îmbrăcat cu puterea, ca să nimicească la timpul hotărât organizația neghiuă a lui Satan.

„Cum Dumnezeu a uns cu duhul sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de Diavolul; căci Dumnezeu era cu el. (Fapte 10:38). „Cine păcătuiește, este dela Diavolul, căci Diavolul păcătuiește dela început. Fiul lui Dumnezeu s'a arătat ca să nimicească lucrările Diavolului”. — 1 Ioan 3:8.

Pe timpul când Isus a fost uns, Dumnezeu i-a transmis autoritatea și puterea, ca să fie preotul și prințul lui Dumnezeu. Atunci a fost așezat pentru slujba unui preot și prinț pe vecinicie după ordinul lui Melchisedec. (Psalm 110:4; Evrei 6:20; 7:17). Să ne eugelăm la faptul, că Melchisedec a fost un preot pe tronul său. Ca preot a fost servitor, și pentru aceea, incredințatul deosebit

al Celui Prea Inalt, și ca prinț are o putere al împuternicirii din partea Celui Prea Inalt pentru a proceda ca domnitor, care trebuie să stăpânească lumea pe baza unui drept și împuterniciri de la Dumnezeu. Cu ocazia ungerii lui Isus i s'a dat împuternicirea, ca să fie rege și domnitor.

Cu ungera i s'a dat lui Isus și puterea, autoritatea și datorința, ca acelor, cari au dorit să asculte, să le vestească împărăția plânuită de Dumnezeu și eliberarea poporului de sub domnia lui Satan. Scurt după ungera lui a vorbit în prezența fariseilor către popor: „Duhul Domnului este peste mine, pentru că m'a uns să vestesc săracilor Evanghelia. M'a trimis să vîndec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război eliberarea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului”. (Luca 4:18, 19). Cuvintele acestea te-a citat din profetul Isaia, care a profetit, că ce trebuie să fie lucrul unșilor pe pământ. (Isaia 61:1-3). Cu ocazia aceea a declarat, că chiar în ziua aceea s'a început împlinirea profesiei aceleia.

„De atunci încolo Isus a început să propovăduiască, și să zică: pocăiți-vă căci împărăția cerurilor este aproape”. (Matei 4:17). În decursul celor trei ani și jumătate a serviciului său, Isus a scos la iveală faptul că Dumnezeu va întemeia pe pământ o domnie a dreptății spre binele oamenilor.

„Să examinăm, că pentru ce a fost Isus ispitit.

Ca regele de drept al pământului, Isus a trebuit să primească o instrucție deosebită spre pregătirea lui. Imediat la începutul serviciului său a fost supus unei ispite sau probe mari. Timp de patruzeci de zile era fără de nici o hrană în pustiu. La sfârșitul acestor patruzeci de zile de post s'a întâmplat, că a venit ispita peste el. Pentru ce a petrecut în locul acela?

„Sfânta Scriptură răspunde: „Atunci Isus a fost dus de duhul în pustie, ca să fie ispitit de Diavolul”. (Matei 4:1). Natural, că spiritul lui Iehova a fost acela, care a condus pe Isus în pustiu, deoarece Isus s'a învoit la aceea, ca să facă voia lui Iehova, și deoarece a fost condus de puterea lui Iehova. Pentru ce oare Iehova a îngăduit, ca fiul său iubit să fie strămlorat și ispitit de Satan, Diavolul? Răspunsul pe scurt este acela, că Dumnezeu a voit să-i dea ocazie, ca prin împotrivirea lui față de ispită sau amăgire, să dovedească credincioșia și devotamentul său față de Părintele său. A fi ispitit înseamnă, să fie cineva pus la probă. Iehova a voit să unșă pe fiul său Isus, ca să fie rege și preot; însă înainte ce a uns pe fiul său, a voit să-l pună la o probă grea. Isus în continuu s'a dovedit devolat și credincios față de părintele său; acum însă trebuia să fie uns, ca marele prinț și rege al lui Dumnezeu asupra lumii, și pentru aceea Dumnezeu a voit să probeze pe fiul său prin experiențe faptice.

Scopul lui Satan cu ocazia ispitirii fiului lui Dumnezeu, natural că a fost concentrat, asupra faptului, ca Isus să-și calce contractul făcut cu Părintele său, care ar fi însemnat nimicirea lui

Isus. Dacă Isus ar fi călcat învoiala sa cu Iehova, pe baza căreia trebuia să asculte de el, atunci natural, că trebuia să moară, și astfel nu putea să îmbrace slujba unui domnitor peste lumea întreagă. Dacă însă Isus în proba aceasta își dovedește credincioșia și devotamentul său față de Dumnezeu, atunci prin aceasta ar fi dat dovadă hotărâtă că este cu totul în drept să primească încredințarea autorității și puterii mari, în calitate de domnitor peste lume. Pentru aceea a permis Dumnezeu, ca Satan, dușmanul să ispitească pe Isus; și Iehova a îngrijit lucrul, că rezultatul acestei probe a ieșit spre onoarea și mărirea lui.

Dușmanul viclean și răutăcios, Satan, a mers mai departe în ispitirea lui Isus. El a știut, că după un post de patruzeci de zile, Isus trebuia să fie flămând, și a vorbit către el: „Dacă ești fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.” Isus i-a răspuns: „Este scris, omul nu trăește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt, care iese din gura lui Dumnezeu”. În principiu Moise tot aceasta a vorbit Izraeliților, anume că viața lor atârna de credincioșia și de grija lor pentru împlinirea legământului lor față de Dumnezeu. (5 Moise 8:3). Isus s'a ținut tare de regula aceasta. El s'a opus ispititorului și a dovedit lui Dumnezeu credincioșia sa.

Satan a știut, că Isus trebuia să fie uns domnitor din partea lui Dumnezeu, el a știut, că Isus a înlămpinat împotrivire din partea fariseilor, și a făcut planul, ca să amăgească pe Isus să facă o faptă teatrală, eroică, ca astfel să-l prindă în cursă. Satan s'a eugetat la aceea, ca să-l împingă la mândrie. Pentru aceea a zis Dușmanul cam următoarele lui Isus: „Pentru ce nu te sui pe turnul bisericii și să te arunci de acolo la vale? Îngerii lui Dumnezeu te vor păzi, așa că nu te vei vătăma; și dacă poporul va vedea minunea aceasta, va fi convins, că tu ești un om extraordinar, și va fi mai învoit să stea de partea ta”. Propunerea aceasta a fost seducătoare, diplomatică și vicleană. Isus însă a răspuns: „Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău”.

Cu ocazia aceea Diavolul a declarat, că are stăpânire peste toate împărățiile lumii acesteia. Isus nu a combătut afirmațiunea aceasta. Satan într'adevăr a fost atunci dumnezeul lumii întregi. Atunci a făcut Satan o ofertă Domnului Isus, că ar abdice de domnia sa și ar preda-o lui Isus, dacă s'ar închina Diavolului. Dacă Isus ar fi primit aceasta, prin ea ar fi dovedit neascultare și necredincioșie față de Dumnezeu, și ar fi fost nimic. El însă a răspuns lui Satan: „Domnului, Dumnezeului tău să te închini și numai lui să-și slujești”.

Satan pierdu la ispita aceasta mare. Isus a câștigat biruința, și Dumnezeu prin aceasta a dovedit, că fiul său a fost devolat, credincios și îndevărat. (Matei 4:1-10; Luca 4:1-13). După aceasta Satan l-a părăsit pentru puțin timp. În decursul celor trei ani și jumătate a vieții lui Isus, Satan nu a neglijat nici o ocazie, ca să caute să prindă pe Isus în cursă și să-l nimicască. Ispitele erau

care Satan a lucrat asupra lui Isus, au fost de multe feluri și foarte numeroase, și au fost orânduite de dușman în felul său măgulitor și vicelan. Însă în aceasta Isus totdeauna a dovedit, că el a

fost pe deplin supus Părintelui său. Aceasta a fost o parte a lucrului de pregătire pentru regețea sa.

WT. din 15 Mai 1932.

Creerea lui Lucifer și a omului

DINTRE creaturile puternice ale lui Dumnezeu Lucifer este amintit printre cele întâi. Numele său înseamnă purtător de lumină sau „Luceafăr”. Profetul lui Dumnezeu vorbește despre el, ca de „fiul aurorii”. Ar fi greu să găsești cuvinte mai potrivite pentru descrierea frumuseții. El a făcut parte din regiunile cerești și a petrecut în împărăția sfântă a lui Dumnezeu, unde el, judecând după descrierea frumuseții sale dată de Scriptură, între ceilalți a strălucit cu măreție în acea împărăție. Scriptura arată, că a fost mai frumos decât celelalte creaturi cerești. Despre el găsim scris: „Stăteai în Eden grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe: cu sardonie, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smaragd și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut. Erăi un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te puseseră pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, și umblai prin mijlocul pietrelor scumpe. Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s'a găsit nelegiuirea în tine”. — Ezechiel 28:13—15.

Logos maestrul iubit al lui Iehova la crearea tuturor lucrurilor, a creat natural și pe Lucifer. Apostolul Ioan în următoarele cuvinte declară aceasta: „La început era Cuvântul (Logos), și Cuvântul (Logos) era la Dumnezeu, și Cuvântul era (un) Dumnezeu. (După textul grecesc). El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin el (Logos), și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără el”. (Ioan 1:1—3). Aceste amândouă creaturi, Lucifer și Logos, sunt amintiți în Scriptură ca „Stele de dimineață”. Din pricina credincioșiei sale, Logos era totdeauna o bucurie pentru Cel Vecinic. Deoarece Scriptura declară că toată creațiunea lui Dumnezeu este desăvârșită. (5 Moise 32:4), trebuie să se tragă concluzia, că creaturile acestea din cer au fost frumoase și mărețe, au petrecut laolaltă în pace și armonie, și toate împreună au preamărit pe Iehova Dumnezeu, și pe el îl laudară.

În cursul vremurilor i-a plăcut Dumnezeului atotputernic, că pentru om, creerea căruia l-a avut în scop, să pregătească o locuință. Însemnarea biblică spune: „La început Dumnezeu a creat cerul și pământul”. (1 Moise 1:1). „I-a făcut halna din nori și scutece din întuneric”. (Iov 38:19). Creaturile cerești fără îndoială au știut despre pregătirea planetei Pământ, ca locuință pentru

în chipul său. Știrea aceasta trebuia să fie o mare bucurie pentru fiii cerești ai lui Dumnezeu. Se anunță, că stelele de dimineață împreună au scos strigăte de bucurie, și toți fiii lui Dumnezeu erau cuprinși de bucurie, când Dumnezeu a pus așezămintele pământului. — Iov 38:1—9.

Scriptura învață clar și hotărât, că erau două ființe puternice, cari au fost intitulată „stele de dimineață”, anume Logos și Lucifer. Cu ocazia începerii creațiunii de pe pământ trebuie că a avut loc o mare conferință a creaturilor glorioase a cerului, și la întrunirea aceasta, creaturile au fost încunostințate despre scopul Creatorului, pentru a pregăti o locuință pentru om, și a crea pe om. Cu această ocazie s'a întâmplat, că cei doi puternici, „stelele de dimineață” au cântat împreună un cântec de laudă spre mărirea Celui Vecinic, și toți fiii lui Dumnezeu erau atât de încântați de acest cântec minunat de laudă, încât au scos strigăte de bucurie. După cât cunosc oamenii, nu există altă planetă locuită de oameni. Crearea pământului pentru om, trebuie să fi stârnit cel mai mare interes din partea creaturilor cerești.

Pământul a fost creat, și pe el plante, buruieni, fructe și flori și animale de toate soiurile. Însă nici un om nu exista care să cultive pământul și să se bucure de roadele lui. (1 Moise 2:5). Însemnarea biblică arată, că Dumnezeu s'a sfătuit cu cineva despre crearea hotărâtă a omului, și se poate crede cu încredință, că Logos a fost acela, cu care s'a sfătuit. Darea de seamă spune: „Apoi Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste pasările cerului, peste vite, peste tot pământul, și peste toate târâtoarele cari se mișcă pe pământ. Dumnezeu a făcut pe om după chipul său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femească l-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul, și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste pasările cerului, și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ”. — 1 Moise 1:26—28.

Se pare clar de tot, că chipul și asemănarea amintite aici, nu este icoană și asemănarea corpului și organismului Creatorului. Cele patru însușiri principale ale lui Iehova sunt înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea. Omul desăvârșit, ca creatură inteligentă, trebuia să fie prevăzut cu aceste însușiri, și precum Dumnezeu are stăpânire peste întinderea lumii, astfel a fost dat omului domnie peste creaturile de pe pământ.

linga aceasta a fost îmbrăcat cu inpuțernicirea, ca să zămislească soiul său și să umple pământul și astfel să se facă un factor de folos al planetei.

Dumnezeu nu a dat omului un suflet nemuritor, după ce a fost creat, cum mulți au fost amăgiți să creadă aceasta. Cuvintele suflet, ființă și om înseamnă una și aceeași. Fiecare om este un suflet, însă nici un om nu poate să aibă un suflet. Explicarea procedurii creerii omului este descrisă clar în Scriptură. „Și Domnul, Dumnezeu a făcut pe om din țărina pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s'a făcut astfel o ființă vie”. — 1 Moise 2:7.

După aceea Dumnezeu a făcut să treacă toate fiarele și pasările înaintea lui Adam, și Adam dădu fiecăruia un nume. Fiecare animal și fiecare pasare și-a găsit câte o tovarășă de soiul său. „Dar pentru om nu s'a găsit nici un ajutor, care să-i asemene”. (1 Moise 2:20). „Domnul Dumnezeu a zis: Nu este bine ca omul să fie singur; am să-i fac un ajutor asemenea lui”. (1 Moise 2:18). Atunci a fost creată femeia și a fost condusă la bărbatul ei.

Partea aceea a pământului, unde omul a zărit lumina soarelui, trebuia să fie din cale afară de frumoasă. Eden înseamnă un paradis. Era partea de răsărit a Edenului, unde Dumnezeu a plantat o grădină, și acolo a așezat pe om, pe care l-a făcut, ca să cultive și să îngrijească grădina. Aceasta a fost locuința lui Adam și a soției sale.

Pe când ne sprijinim pe această scurtă dare de seamă, care după cum știm este adevărată, de barece a fost scrisă sub inspirația dumnezeiască, o clipă să dăm curs liber fanteziei noastre. În cer era o oaste mare de îngeri fericiți, tari, puternici și frumoși. Acolo erau heruvimii și serafimii, care aveau niște slujbe de încredere cu răspundere; acolo era strălucitul Lucifer, care a trecut pe celelalte în pompă și frumusețe; acolo era Logos, marele și puternicul braț drept al Celui Prea Înalt, prin care au fost create toate lucrurile câte s'au creat. Toate creaturile acestea au fost bucuria Creatorului puternic, și aceasta se poartă în deosebi asupra lui Logos. Până în timpul acela toți erau credincioși și devotați lui Dumnezeu.

Pe pământ era omul desăvârșit, tare, puternic și frumos, prevăzut cu ochi pătrunzători și curaj, în trup viguros și îndemănat. Și cu el era soția lui, plină de farmec și o frumoasă grăitoare, de barece era o femeie desăvârșită. Fără îndoială era posibil pe vremea aceea, că creaturile desăvârșite din cer și creaturile desăvârșite de pe pământ puteau să țină cumva legături între ele.

Bărbatul și femeia erau prevăzuți cu putința și autoritatea să zămislească copii, și pământul să-l umple cu urmașii lor. Creaturile pământești trebuie să au primit lucrul acesta cu cel mai mare interes și bucurie. Noi nu am primit nici o dovadă despre aceea, că oarecari creaturi cerești ar avea puterea, ca să aducă la viață urmași. Deci reproducerea continuă a neamului omenească, pentru ostiile

cerești a fost un lucru nou și neobișnuit, și desigur au așteptat la aceasta cu cel mai viu interes, și au privit înainte la timpurile viitoare, când pământul va fi umplut cu o rasă fericită de oameni, cari vor lauda pe marele Iehova Dumnezeu și îl vor preamări. Bucurie era în cer și tot bucurie a domnit și pe pământ. Imprejurimea de pe pământ era frumoasă pentru ochii omenești și plăcută, și era fermecător pentru inimă. Toate acestea însă au servit la preamărirea vecinicului Dumnezeu și Creator.

Fiecare creatură desăvârșită trebuie să aibă drept de liberă hotărâre. Trebuie să aibă libertatea voinței, ca să facă ce este bun sau ce este rău, așa după cum găsește cu cale să hotărască. Pe nici o altă cale nu ar putea fi probat sau examinat. Dumnezeu putea să creeze pe toate creaturile sale în așa fel, că le-ar fi fost cu neputință să facă ce e rău; dacă ar fi făcut însă aceasta, i-ar fi împiedecat, ca să se folosească în mod liber de însușirile lor, și el asemenea ar fi fost lipsit de posibilitatea, ca să probeze pe creaturile sale.

Inima este locuința indemnurilor sau a pornirilor. Este puterea, care dă indemnul pentru activitate. Dacă în inimă se introduce necurățenie, atunci desigur, că în activitate va urma asemenea necurățenie. Pentru aceasta stă scris: „Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”. — Proverbe 4:23.

Iubirea este una din însușirile dumnezeiești. Iubirea este expresiunea desăvârșită a neegoismului. Egoismul, contrarul expres al iubirii, ia început în scopul fanteziei al minții. Egoismul alungă iubirea. Dacă iubirea nu mai locuiește în inimă, inima devine reavoltoare. Creatura, care are o inimă reavoltoare, este egoistă din cale afară și nu cunoaște nici o prevedere cu privire la îndatoririle sau serviciile față de alții. Cuprins de reavoință, fără să țină seama de nedreptatea mare, care reiese din aceea pentru alții, numai la aceea să căute ca să-și ajungă scopul.

Măreția și frumusețea creaturilor cerești, starea desăvârșită a perechei de oameni în grădina Edenului, și puterea și autoritatea omului, ca să umple pământul cu soiul lui, i-a oferit ocazie, ori să procedeze la egoism, ori la iubire. Proba a venit, și unele creaturi puternice cerești au căzut în ea. Bucuria din cer și de pe pământ a fost schimbată într'un vai mare. Însă nu pentru totdeauna. Deoarece nu numai dreptatea dumnezeiască a conlucrat, pentru a face judecata, ci iubirea și înțelepciunea lui Dumnezeu au contribuit la eliberarea hotărârii sale, că la timpul său hotărât va pune la cale justificarea numelui și cuvântului său prin restatornicirea păcii, a ordinii și bucuriei în cer și pe pământ, și prin nimicirea tuturor nelegiuților, cari se opun voinței sale. Dumnezeuul Cel Atotputernic va pune la cale această mare justificare prin împărăția sa.

WT. din 15 Mai 1932

Scrisori

Iehova continuă să ne învețe

Iubite frate Rutherford!

Ca o oaste a martorilor lui Iehova cari ne-am adunat în Georgetown din cele mai răzlețe părți a Guyanei Britice precum și din Surinam și Guyana Olandeză, am dori să ne exprimăm mulțumirea noastră mare față de marele Iehova prin Domnul nostru Isus Cristos pentru bunătatea lui iubitoare, pentru îndurarea și mila sa, cu care ne-a chemat și cu ființa lui ne-a păzit și ținut pe calea vieții și a luminei.

Prin Societate, partea văzută a organizației sale de pe pământ, vestea împărăției mai întâi în țările acestea a fost trimisă, contribuind cu ajutor material și osteneți pline de iubire. Prin această Societate continuă Iehova, ca să ne facă vii, să ne încurajeze și să ne conducă în timpul de mare însemnătate, unde numele său va fi justificat pe deplin.

Vestea însuflețitoare a „Justificării” s'a descoperit înaintea noastră, și cu laudă și mulțumire ne unim cu alte grupe a martorilor lui Iehova, prin faptul că luăm parte la lucrarea îndoită ca să trecem prin mijlocul creștinătății, și să facem semne pe frunțile acestora, cari suspină și se lănguesc din pricina grozăviilor care se fac în mijlocul ei; și tot atunci sub umbra tronului și paza puternicului heruvim al lui Iehova să mergem acolo și să împrăștiem cărbunele aprins (adevărurile puternice ale lui Dumnezeu) asupra cetății. — Ezechiel 9 și 10.

Ne bucurăm de numele nou, pe care l-am primit din gura lui Iehova, de numele „Martorii lui Iehova”, și dorim să fim credincioși față de el. Ne folosim de ocazie, ca să te asigurăm de aprecierea și iubirea noastră, pentru exemplul zelos și fără rezerve, pe care ți-a dat Iehova privilegiul, să-l dai rămășiței, prin faptul, că explici scopul său, și ai luat poziție pentru justificarea numelui său mare și sfânt.

Prin îndurarea lui Iehova, voim să-ți ajutăm, ca să ducem mărturia până la cele mai îndepărtate colțuri ale acestor țări. Suntem mulțumitori pentru osteneala făcută din partea grupelor martorilor lui Iehova din Georgetown, precum și de conlucrarea și ajutorul brașii de fier a Societății, care din îngrijirea lui Iehova au convocat această conferință.

Trăind în această țară depărtată, cu atât mai mult recunoaștem, ce mare lipsă avem de Societate, și că înfrângem de ea. Noi avem lipsă de literatura ei, de in-

curajarea și stăruința ei, și pentru toate aceste binecuvântări, pe care le primim prin organizația lui, toată cinstea și onoarea o dăm lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, și privim ca un privilegiu mare posibilitatea de a lua parte în lucrarea aceasta mare vestind numele lui Iehova, Regele său și împărăția sa. Suntem, ai tăi frați în Cristos.

Conferința martorilor lui Iehova la Georgetown.

Dovada că avem un Părinte bogat

Prin îngrijirea miloasă a lui Iehova ne-a fost posibil, că din grupa noastră trei frați au luat parte la conferința dela Praga. Tustrei am lucrat într'un loc, fiecare din noi a avut o stradă. Am pornit cu hotărârea fermă, să ne întoarcem cu buzunarele goale. Totuși la început lucrul s'a părut cam greu. După ce într'o oră și jumătate am gătat cu zece 80 de familii, care mi-au căzut în stradă, și nimic nu am putut vinde (erau toate vile), am mers în strada alături la fratele vecin, căruia asemenea nu i-a mers cu mult mai bine. Am ținut sfat. Am hotărât, ca să dăm cărțile gratuite, cu toate că nu am avut bani îndeajuns pentru cărți. Ne-am hotărât să abdicem de prânz și prin aceasta să economisim ceva bani. Așa am început să distribuim cărțile gratuite. Cum am gătat strada a doua, am ajuns la fratele al treilea. Acesta a venit deja să ne întâmpine, și a zis: bine că venim, că nu are alte cărți, și toți am fost invitați la prânz. Am gătat și strada a treia și am pornit apoi la prânz, pe care Părintele nostru ceresc ni l-a pregătit într'o casă foarte aleasă. Așa primire ni s'a făcut ca unor prinți. Masa a durat două ore. Am fost obligați să rămânem și la cafea, deoarece atâtea întrebări au avut, la care la toate trebuia să răspundem. A trebuit să arătăm și toate cărțile, pe care le-am mai avut, însă erau toate deja în posesiunea lor. Ei au mai cumpărat „Creațiune” pe care au voit s'o dăruiească unui medic, și ne-au dat peste 100 de coroane cehe. Astfel s'a arătat în mod evident Părintele nostru ceresc ca și la ospătarea celor cincizeci mii. Ne-am ospătat, toate cărțile noastre au fost plătite, și a mai și rămas ceva deasupra. Să servească această de dovadă pentru toți, că Iehova în multe de lucruri ne binecuvintează, dacă până la ultiul ban îl servim.

„Ploaie bogată”

Iubiți frați în Cristos!

După ce în mare măsură întărit m'am întors dela Praga, iarăș am pășit în serviciul meu de pioner, și într'adevăr am simțit, cum a arătat un frate în vorbirea sa, că Domnul lasă să curgă peste noi ploii bogate. Cu încredere în Domnul nostru am început activitatea mea de pioner într'un ținut curat cehi și în prima ziură am vândut 26 cărți legate și 11 broșuri. Eu vorbesc bine limba cehă, totuși în fiecare casă sunt șomeri, și cu aluzie la congresul nostru dela Praga, precum și la adunarea mare publică și la acel 16 Mai, renunț, când în toată Praga s'a rupt vălul de pe fața tuturor oamenilor, cea mai mare parte a cumpărătorilor s'au simțit înșuleșiți, ca să scoată ceva important și din cărțile cumpărate de înaltă. Toți oamenii pe cari i-am vizitat, au ascultat, când le-am povestit de zilele de sărbătoare din Praga, și mulți aveau lacrimi în ochi, când au auzit, că nu am căutat la Praga interesele noastre, ci a numelui lui Iehova, ca în calitate de martorii lui să-l justificăm. Eu aș dori să recomand tuturor acelor care stau în servicii, cu toată căldura, ca în câteva cuvinte să se refere la ea, deoarece oamenii devin ulmiți și mai ușor ascultă celelalte cuvinte.

Dorind binecuvântarea bogată a Domnului tuturor, rămân credincios în Domnul împreună cu voi
sora voastră E. E.

„Iată... zelul pentru Iehova”

Iubite frate Rutherford!

Înima mea saltă de bucurie la auzul zelului, pe care îl dovedește acuma rămășița Zel, unde privește omul! Nici o fază a lucrului nu se pare neglijată. Arde în „cărușă”. Se încălzește în „case”. Rămășița cantă cârarea de mireasă până la capătul pământului, și toate armele le face folositoare. Zelul lui Iehova este (Ezechiel 5:13) acela, care va topi „munșii”. Iehova duce la îndeplinire ceea ce profetul Ilie a prezis cu privire la Ahab. (2 Regi 10:10). Zelul lui Iehova chiar acuma atrage milioane de oameni cu bun simț de partea Domnului, cari au dorință după aceea, ca să vadă nimicirea lui Ahab în Armagedon. (2 Regi 10: versurile 15—28). Suntem recunoscători, că prin ajutorul tău să putem învăța tot mai mult cu privire la aceea, că după Armagedon rămășița se va bucura de alte ocazii de serviciu, prin aceea că va învăța milioanele de oameni la ceea ce a eugelat Iehova, când a promis lui Avraam, că prin sămânța lui trebuie să fie binecuvântate toate neamurile de pe pământ.

Ne bucurăm, că tu nu te înspălmântezi, să nu declari toată judecata lui Dumnezeu asupra organizației Diavolului. Doresc, ca zelul tău, credincioșia ta și iubirea ta să crească mereu, până când Diavolul va apune în tăcerea vecinică.

Cu multă iubire sunt al tău frate în lucrul mărturiei

— A. L. Norfleet, New-York.

Texte pentru adunările de declarațiune

26 Octombrie

„Cel ce se laudă să se laude cu aceasta: Că mă înșeleze și mă cunoaște, că eu sunt Iehova”. — Ieremia 9:24.

IEHOVA împărtășește pe servul său de foarte mare favoare, deoarece prin aceasta urmărește un scop hotărât, anume a aduce în existență creaturi, cari în toate împrejurările să-și păstreze neprihănirea înaintea lui, și cari trebuie să fie o cinste pentru numele său. Deci el dorește ca reprezentanții lui de pe pământ să mărturisească, că Iehova este Dumnezeul adevărat. Deci cine este ales la o poziție atât de înaltă și de cinste, are motiv să se laude, dar nicidecum cu neritul

său, ci cu bunătățile lui Iehova. Servul știe, că puterea lui Iehova nu cunoaște un hotar, că înțelepciunea lui Dumnezeu este desăvârșită, că întoldeauna este drept și că este întruchiparea adevărată a neegoismului și a bunătății, și că servului, prin faptul, că poate să steie în legământ cu Cel Atotputernic, i s'a făcut parte de un privilegiu neamăsurat. Motiv mai mare decât acesta, pentru a se lauda în Domnul, nu poate fi. — W. 1. 5. 31.

2 Noembrie

„De aceea zi casei lui Israel: Așa zice Iehova, Domnul: Nu pentru voi casă a lui Israel fac aceasta, ci pentru numele meu cel înalt, pe care l-aș pângărit între popoarele în mijlocul cărora ași veni”. — Ezechiel 36:22.

SAMARIA, Sodomă și Ierusalim erau prinso-
niere a organizației Diavolești, și ca atare prin-
soniere toate au mers în moarte. Dumnezeu va
nimici organizația lui Satan, și pe oamenii care
au format națiunile acelea, cu excepția câtorva
puțin, îi va readuce din prinsoare. Păgânii, între
ei Sodomiiți, trebuie să se întoarcă, ca să cunoască,
că numele lui Dumnezeu a fost justificat. Toți
trebuie și vor avea atunci ocazie, ca să cunoască
legea lui Dumnezeu și s'o împlinească. Atunci
toți trebuie să recunoască, că ei nu merită viața
vecinică, ci că Dumnezeu în iubirea lui cea mare
și pentru numele său cel mare s'a îngrijit de
mijlocul pentru primirea vieții vecinice. Martorii
lui Iehova trebuie să vestească creștinătății aceste
adevăruri. — R. I, 201, 201.

9 Noiembrie

„Și voi surpa zidul, pe care eu albeala l-ași lăncu-
luit; îl voi arunca la pământ,..... va cădea, și voi
vești fi nimicici! sub dânsul; și vești cunoaște că
eu sunt Iehova”. — Ezechiel 13:14.

ELEMENTELE comerciale și politice a crești-
nătății au ridicat Liga Națiunilor, ca un zid de
apărare a lor, și președintele a aprobat-o și a lăncu-
luit-o cu albeala ei, și a afirmat, că este un înse-
mănământ dușmanesc. Iehova Dumnezeu va surpa
zidurile, și le va face executorul războaielor sale, a
comandantului și ostre mari a lui Dumnezeu, și
va nimici toate părțile organizației lor reprezen-
tative prin Ierusalim. O parte vijelioasă a adevă-
rului, și se va cade precum peste varul slab, și îl
spală. Această parte vijelioasă se va transforma

într'o grindină. Căderea creștinătății va fi rezul-
tatul mâinii drepte a lui Dumnezeu, exprimată
împotriva lor. Este războiul său, și o va lovi până
la biruința definitivă, și numele său va fi justi-
fical. — R. I, 151, 152.

16 Noiembrie

„Ajută-ne Dumnezeu mântuirii noastre, pentru
mărirea numelui tău”. — Psalm 79:9.

NUMELE lui Iehova este de o însemnătate mult
mai mare, decât viața oricărei creaturi. Numele
său mare a ajuns obiect de discuție, deoarece nu-
mele său a fost tras la îndoială din partea dușma-
nului. Această întrebare de discuție trebuie să se
rezolve spre favoarea lui Iehova. El va dovedi,
că poate să aibă pe pământ oameni, cari își vor
păstra neprihănirea lor înaintea lui, și că afară
de aceasta va înlemea un guvern de dreptate.
Deoarece cunoaște sfârșitul chiar dela început,
s'a holărit „să aleagă un popor pentru numele
său”. (Fapte 15:14). Credincioșii, care au fost a-
leși astfel, în timp, ce au petrecut pe pământ
și-au păstrat neprihănirea, anume pentru numele
său. Ei au fost chemați, ca să vestească lauda nu-
melui lui Iehova. (1 Petru 2:9). Ca și David une-
ori și ei se poartă nepotrivit; apoi strigă către
Domnul după ajutor, și din pricina numelui său
îi ascultă și îi iartă. Toate acestea conving pe cei
care primesc învățătură, că ei înșiși nu sunt atât
de importanți, însă, că numele lui Dumnezeu este
de cea mai mare însemnătate. — W. 15. 2. 31.